„Toate golurile mele" 5

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

În cele ce urmează, Uwe Seeler deapănă amintiri dela C.M. 1958. Începe cu meciul disputat cu echipa Irlandei și continuă cu partida pierdută în fața reprezentativei Suediei.

Lovitura de începere o avură irlandezii, care pasară imediat în adîncime, dar apărarea noastră era la post. Trecurăm la contra-atac. Rahn luă mingea pe cont propriu și demară pe dreapta, apoi îi pasă mingea lui Eckel care o pierdu... Din nou Rahn cu mingea. De data asta făcu un slalom uriaș, printre toți adversarii și trase cu sete... dar puțin peste bară. Galeria germană amuți cu strigătul de gol pe buze.

Eu nu prea fusesem jucat pînă atunci, dar eram la pîndă. Fritz Walter mă văzu singur, în poziție favorabilă și îmi pasă mingea, dar eu n-am mai ajuns-o...

Minutul 19. O centrare irlandeză aterizâ la cîțiva pași de careul mic. — **„Tataie, e groasă"**, *am strigat disperat către Rahn. Apoi, cu ochii holbați de groază, am văzut cum mingea se rostogoli exact în fața picioarelor unui atacant irlandez. Herkenrath ieșise din poartă. Ce o fi căutat oare pe afară? Irlandezul își așeză tacticos mingea pe picior și o aruncă în plasă de la semi-înălțime. Eram handicapați cu un gol. Numai asta ne mai lipsea. Irlandezii erau profesioniști rutinați care știau să păstreze un avantaj de un gol chiar și 70 minute dacă era nevoie.*

Noi nu ne-am descurajat însă. Eu munceam mult, fugind înapoi și cărînd mingi. Astăzi aveam să slăbesc probabil mai mult decît obișnuitele două kilograme de joc. Deodată, primesc o pasă drept la picior. Îl văd pe Rahn într-o poziție foarte bună de șut, rezist tentației să merg înainte de unul singur și-i pasez mingea cu latul. Helmuth Rahn mai făcu cîțiva pași și ridică mingea peste portar în plasă. Egalasem în minutul 21. Cîteva minute mai tîrziu, primesc o minge excelentă de la Szymaniak. Demarez cu toată viteza. Mai aveam 12 metri, 10 metri, 8 metri pînă la poartă. Harry Gregg, excelentul portar irlandez mi se aruncă în față, eu trag, dar Gregg prinde...

De trei ori consecutiv am mai tras din poziții foarte bune, dar Harry Gregg era imbatabil; cel puțin pentru mine. Pînă și căpitanul nostru, **„marele Fritz"** *începuse să se enerveze. —* **„Poți să innebunești"**, *zise el cînd Gregg îi apără și lui un șut bombă. Poarta adversă parcă era vrăjită. Trăgeam din toate pozițiile și de la orice distanță. De cîteva ori am încercat să arunc mingea peste portar, dar degeaba. La Harry Gregg era „cap de linie". Omul acesta părea să aibă o mie de mîini.*

Pauză. Ce bine dacă jocul s-ar termina acum! Am fi fost calificați. Era 1—1 și nimeni nu știa ce aveau să aducă viitoarele 45 de minute...

Imediat după reluarea jocului, duelul meu cu portarul irlandez continuă. Harry Gregg ne spulbera toate iluziile de gol. Eu și colegii mei innebunisem de-a binelea. Îl auzeam pe Rahn spunîndu-i lui Fritz Walter: — **„Ce părere ai? E pur și simplu de necrezut".** *La sfîrșitul campionatului, Gregg avea să fie declarat cel mai bun portar al turneului final.*

Apoi, dintr-o dată, cerul păru să se prăbușească asupra noastră. La executarea unui corner de către irlandezi, în minutul 60, mingea aterizâ în plasa noastră. Iar eram handicapați. De acum încolo, nu luptam numai împotriva a unsprezece irlandezi ci și împotriva timpului. Minutele treceau cu viteză fantastică. Hans Schäfer, singur în careu, trase fulgerător, dar Gregg opri și această lovitură de tun. Primesc o centrare în diagonală de la Fritz Walter, prind mingea în aer și din vole trag cu toată puterea. Brațele lui Harry Gregg fîșnesc înainte ca două fulgere și opresc balonul. De furie și disperare am început să urlu. Noroc că spectatorii germani veniți în Suedia, nu erau supărați pe mine. Tot mai des și tot mai tare se auzeau scandările lor: „Uwe-Uwe-Uwe". Aceasta îmi dădu curaj.

Mai erau 15 minute pînă la sfîrșit. Mingea era în posesia lui Klodt, care o pasă, scurt, lui Schäfer. Eu am sesizat o posibilitate și am fugit înainte. Schäfer mă văzu și-mi trimise mingea, dar puțin prea înainte. Nu mă dau bătut, sprintez și din plină viteză șutez... în plasă. Nici nu-mi venea să-mi cred ochilor că am reușit să-l bat pe Gregg: 2—2.

Colegii mei de echipă mă felicitară. Bucuria lor era atît de mare încît erau cît p-aci să mă dezarticuleze. Tribunele vuiau de „Uwe-Uwe". Egalasem. Dacă nu se mai întîmpla nimic, eram calificați. Și nimic nu se mai întîmplă. Jocul se termină cu 2—2.

În sferturile de finală, am învins Iugoslavia cu 1—0, într-un meci fără istoric, prin golul înscris de Helmuth Rahn.

În semifinală aveam să-i înfruntăm pe suedezi. În acest joc era vorba de totul. Învingătorul intra în finală. Noi știam bineînțeles ce ne așteptă și că vom avea de luptat nu numai cu unsprezecele suedez, dar de data asta și cu spectatorii care-și vor încuraja frenetic echipa...

Tensiunea exista în atmosferă chiar de la bun început. Arbitrul ungur Zsolt fluieră, iar lovitura de începere o avură suedezii, în tricouri galbene și chiloți albaștri...

Un moment important în viața lui Uwe Seeler: căsătoria cu vechea lui prietenă, Ilka, fata care a fost mereu alături de el în eforturile sale de a urca scara măestriei fotbalistice.

După numai 30 de secunde, arbitrul dictă prima lovitură liberă împotriva noastră, însoțită de huiduieli asurzitoare din tribune. Noi nu ne vedem de loc. Suedezii făceau ce voiau. Nu aveam decît dorința de a trece cu bine peste primul sfert de oră. În careul nostru era panică mare, dar Herkenrath plonja curajos cînd la picioarele lui Hamrin, cînd la picioarele altuia și apăra cu succes. În fine, o șansă și pentru noi. Rahn reuși să ajungă de unul singur în careul advers și se pregătea tocmai să tragă, cînd doi suedezi îl făcură „sandwich" în adevăratul înțeles al cuvîntului. Era un fault evident, dar arbitrul ungur Zsolt ne refuză lovitura. Avea oare frică de spectatori?...

Spectatorii transformaseră tribunele într-un infern.

La un moment dat, mi-am făcut puțin loc, i-am făcut semn lui Fritz Walter să-mi paseze și cum am primit mingea am și tras... afară. De supărare mi-am acoperit fața cu palmele. De la numai 6 metri am tras peste poartă... În faza imediat următoare am încercat din nou. O minge se îndrepta spre partea stîngă a terenului, în imediata apropiere a liniei de aut suedeze. Am urmărit-o cu disperare, am ajuns-o milimetric lîngă linie, am centrat în careu prin întoarcere, exact în locul unde stătea Hans Schäfer, care șută imparabil: 1—0 pentru noi. Pentru fanaticii din tribune acest gol veni ca un duș rece. Luasem conducerea după 23 de minute de joc... Acum puteam să realizăm ceva, cu condiția ca apărarea noastră să fie la post și să nu se întîmple nimic în spatele nostru. Zgomotul infernal de pe teren nu mai avu efect asupra noastră. Și, dintr-o dată, se întîmplă ceva...

Un apărător suedez opri în careu mingea cu mîna. Arbitrul stătea chiar lîngă el. Era un henț clar. Unsprezece metri, deci. Henț! Henț!, strigarăm. Dar fluierul arbitrului nu se auzi. Încremenirăm. Să nu fi văzut Zsolt... sau n-a vrut să vadă? Suedezii au speculat pe loc deruta noastră de moment. Extremul stînga, Skoglung, porni cu mingea, trase calm, razant pe jos și înscrise. 1—1! Era rîndul suedezilor acum, să ne pună sub presiune, și în primul rînd Hamrin, care făcu ravagii în careul nostru. Herkenrath salvă în momentele cele mai critice, boxînd mingea. Una din ele ajunse la Fritz Walter care mi-o trimise, lung, înainte. Am mirosit o ocazie mare de gol și am alergat cu toată viteza pentru a nu fi ajuns. În clipa cînd mă pregăteam să trag (eram în careu) am fost despărțit de minge prin forță brută. Am fost pur și simplu smuls de lîngă ea. Era un fault evident, dar nici de data asta arbitrul nu fluieră. În schimb se auziră proteste din tribune...

Veni și pauza. Nici nu vedeam răcoritoarele care ne așteptau în cabină. Toți vorbeau de-avalma, spunînd același lucru. Că golul egalizator al suedezilor fusese precedat de un henț în careu. Îi fusese frică arbitrului de spectatori? Din ce motive să ne dezavantajeze oare?

— **Liniștiți-vă**, *interveni antrenorul federal.* **Arbitrul a decis gol, gol e. N-ai ce-i face. Continuați să jucați ca și în prima repriză și atunci nu se va întîmpla nimic...**

Jocul deveni mai dur. Dovada mi se făcu în momentul cînd, primind o minge de la Rahn și pătrunzînd pînă aproape de careul mic, mă văzui dintr-odată trîntit la pămînt. Spatele mă durea de parcă mi s-ar fi rupt șira spinării. Penalti?

Nu! Din nou, arbitrul nu văzu nimic. Eu continuam să fiu la pămînt. Cîțiva din colegii mei de echipă încercau să mă ajute. Văzînd fețele lor transpirate din cauza efortului, am strîns dinții și cu multă greutate am reușit să mă ridic. Aici era vorba de mai mult decît de puțină durere și apoi lumea știa că eu sînt mai mult sau mai puțin obișnuit cu „cotonogeala"...

În curînd aveam să trecem printr-o nenorocire mult mai mare. O nenorocire care avea să ne închidă drumul spre finală. Juskowiak, luptînd cu Hamrin pentru balon, alunecă cu picioarele înainte. În același moment, Hamrin, care încercă să intre în posesia balonului, îl lovi pe Juskowiak cu putere, mai sus de gleznă. Căzu și el, scoțînd un țipăt... Mai mulți jucători suedezi alergară spre arbitru, gesticulînd. Zsolt sprintă spre locul accidentului și deodată văzurăm gestul temut care indica clar părăsirea terenului. Juskowiak nu putea înțelege. Cîteva clipe stătuse înmărmurit, apoi explodă: — **„Doar nu i-am făcut nimic. Eu am fost cel faultat. Deoc trebuie să părăsesc terenul?"** *Din nou gestul arbitrului. Schäfer îl luă pe nenorocitul de Juskowiak de braț pentru a-l scoate de pe teren. Și Fritz Walter se ocupă de el, încercînd să-l liniștească. În fine, reușiră. „Jus" era afară...*

Zece jucători germani luptau acum contra unsprezece suedezi pentru calificarea în finala campionatului mondial 1958. Mai bine zis zece contra unsprezece plus 55.000 de spectatori.

Dar asta nu era totul. Veni rîndul lui Fritz Walter să fie trîntit la pămînt. De durere începu să geamă. Fritz nu era actor și trebuia să fie ceva serios de vreme ce se tăvălea pe teren. Numai să nu fie ceva grav. Am alergat spre el. Ajunsese și Schäfer și voia să-l ridice. Fritz inginâ: — **„N-are nici un rost. S-a terminat".** *A fost scos de pe teren pe brațe și așezat paralel cu linia de tușă unde i se dădură îngrijiri.*

Acum eram nouă. Din senin îmi veni în minte poezioara cu cei „Zece negri mititei". Era interesant de văzut dacă o să rămînem măcar nouă. Singurul lucru de făcut era să ne vindem pielea cît mai scump. Eckel trimise o minge lungă înainte, eu am fugit după ea și pînă să-mi dau seama despre ce era vorba, eram la pămînt. Alt fault și iarăși nu se auzi nici un fluier. Unde erau oare ochii domnului Zsolt? Eram oare un simplu vînat pentru suedezi? Am avut grijă să nu scot nici un sunet, căci arbitrul ar fi fost în stare să mă elimine și pe mine...

Pînă la urmă, suedezii au luat conducerea: Gren expediе o bombă care aterizâ în plasă. 2—1 pentru adversar... Cu puterea pe care ți-o dă numai disperarea, am pornit din nou la atac. Fiecare secundă era prețioasă. Dar asta știau și adversarii noștri care încercau acum să țină mingea cît mai mult în rîndurile lor și s-o trimeată cît mai mult în aut. Deodată atacară din nou. Și Hamrin ne făcu k.o. Dintr-un unghi ascuțit trase spre colțul lung, pe lîngă portar. Acest 3—1 surveni cu numai trei minute înainte de sfîrșitul partidei. Era clar!...

Pentru noi era o înfrîngere amară. I-am felicitat pe suedezi urîndu-le succes în finală. Nimeni nu putea spune că nu am pierdut acest joc cu demnitate și cu capul sus. În cabină ne aștepta Juskowiak. Plîngea ca un copil mic. Acum abia ne prăbușirăm cu toții. Am căzut pe o bancă și mi-am îngropat capul în mîini. Picioarele, spatele și capul mă dureau intens. Dar mult mai mare era durerea de a fi pierdut un asemenea joc important.

În ultimul meci disputat în Suedia, pentru locul 3, împotriva Franței, am pierdut nemeritat cu 3—6. Eu eram accidentat și nu am participat la meci. În aceeași seară, Sepp Herberger ne făcu cunoscut că nu vom asista la finală, ci vom pleca spre casă. În fond, acest lucru ne-a făcut plăcere, căci la drept vorbind, fiecare dintre noi începuse să se gîndească la concediu.

La înapoiere am făcut escală la Copenhaga, pentru a lua masa într-un mic birt. Cum intrarăm în local, am văzut că clienții începură să se așeze în fața televizorului. Se transmitea finala. Bineînțeles că nu ne-am putut abține să nu privim și noi — chiar la televizor. Arta fotbalistică a sud-americanilor ne răpi întreaga atenție. Am văzut marele trio brazilian, Vava, Pele și Didi în plină acțiune.

În fața artiștilor balonului din Brazilia, suedezii nu aveau nici o șansă și în sinea mea mă gîndeam dacă noi am fi reușit mai mult în fața lor...

Brazilia, care învinse Suedia în finală cu 5—2, era demnă de titlul de campioană mondială 1958.

. . . . . .

În capitolele următoare, Uwe Seeler povestește cum a reușit să-și construiască locuința mult visată și despre căsătoria prietenului și colegului de echipă Klaus Stürmer. Apoi, la 19 februarie 1959, are loc căsătoria lui cu Ilka, eveniment sărbătorit de întregul oraș. Tot în anul 1959, Seeler deveni din nou golgeter cu 46 goluri și în același an mai jucă în echipa națională împotriva Scoției (2—3), Elveției (4—0), Olandei (7—0), Ungariei (3—4) și Iugoslaviei (1—1).

La 25 iunie 1960, echipa lui Uwe juca pe stadionul din Frankfurt cu 1. FC Köln pentru titlul de campioană federală, titlu pe care nu reușise să-l cîștige nici în 1957 împotriva lui Borussia Dortmund, nici în 1958 împotriva lui Schalke 04. La pauză scorul era 0—0.

. . . . . .

La reluare, atît cei din Köln cît și noi, luarăm totul de la început cu forțe proaspete. Ei aveau să fie însă mai norocoși...

Minutul 52. Hansi Sturm de la FC Köln își servi colegul de la înaintare, Breuer, cu o pasă în adîncime pe care acesta o transformă pe loc în gol. Am început să înjur, dar prin asta nu puteam șterge acest 0—1 de pe tabela de marcaj. Cei de la Köln erau pur și simplu nebuni de bucurie. În timp ce noi repuneam mingea în joc, ei se mai îmbrățișau. Credeau oare că jocul e gata cîștigat? Mai aveam și noi un cuvînt de spus.

Consider că prea multă bucurie în timpul jocului strică. Plecînd de la această premisă, i-am strigat fratelui meu: — **„Trimite mingea mult înainte, dar repede, că nu sînt prea atenți".** *În momentul repunerii mingii de la centru, i-am dat-o lui Klaus Stürmer, care o trimise înapoi la mijlocași. Concomitent cu această fază eu am fugit înainte cu viteza unui avion supersonic, cu ochii fixați pe minge. Mingea sosi, ca la comandă, drept în mijlocul careului advers, unde mă așteptau Schnellinger, Wilden și portarul Ewert. Pînă să se decidă care să mă atace, eu expediasem mingea în plasă: 1—1! Egalasem în interval de numai cîteva secunde, în același minut 52...*

Întregul stadion scandă „Uwe-Uwe-Uwe". Acum aveam cu toții o mare poftă de joc. Și fratele meu, Dieter, avea o zi mare. În minutul 80, îi dădu o minge lungă lui Gerd Dörfel, care pur și simplu fugi de sub supravegherea adversarului direct și nu se opri decît în poarta lui FC Köln: 2—1 pentru noi. Dar nici adversarii noștri nu renunțară la luptă. Exact după un minut, extrema lor, Müller, se strecură prin apărarea noastră și egală. 2—2.

Spre norocul nostru nu ne-am pierdut cu firea. După o lovitură liberă executată de fratele meu pînă în careu, Klaus Stürmer și cu mine ne-am repezit simultan la balon. Nici pînă azi nu se știe din piciorul cui mingea a intrat în gol. Era 3—2 pentru Hamburger SV și așa avea să fie și peste patru minute, la fluierul final. Eram campioni naționali!

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY